పలమనేరు బాలాజి
సతీష్ కుమార్ రెడ్డి
వైదేహి శశిధర్
బచ్చోటి శ్రీధరరావు

చిత్రాలు: దెందుకూరి రఘునాథ్

ఉగాది కవితల పోటీల్లో ప్రోత్సాహక బహుమతి పొందిన కవిత

గాలి గాయపడిన వేళ

\- పలమనేరు బాలాజి

జ్ఞాపకాలు మరణంతో
పునరుజ్జీవింపబడతాయి
మరణం కూడా మనుషులకు
పునరుజ్జీవమే
శరీరంతో సహా అనుభూతులన్నింటికి
అనుబంధాలన్నింటికీ అంత్యక్రియలు జరిపాక
మనుషుల్ని చీకటి కమ్ముకుంటుంది.
దహించిన దాన్నేదో దగ్గర చేసుకోవాలనే
ఆరాటమలాగే ఉంటుంది
దహనం జరిగిన చోటుకి
వెడితే అప్పుడు తెలుస్తుంది కదా
గాలి కూడా గాయపడుతుందని
గాలి కూడా గాయపరుస్తుందని.

ఉగాది కవితల పోటీల్లో ప్రోత్సాహక బహుమతి పొందిన కవిత

అమ్మను విసుక్కున్న పిమ్మట...

- వంజవాక సతీష్ కుమార్ రెడ్డి

నాకు నేనే మాడి మసై పోవాలనిపిస్తుంది
ఏదైనా తిరుగులేని దండన విధించుకోవాలనిపిస్తుంది
అమ్మను కసురుకున్న అనంతరం
మనస్సంతా నల్లగా కమిలినట్టవుతుంది
బాధంతా ఊపిరయినట్టుంటుంది
అమ్మను దురుసుగా మాటాడిన పిమ్మట
పెన్నేటికి వరదలొచ్చి ఊళ్ళన్నీ మునిగిపోయినప్పటి బాధ
పొట్టమీద కొచ్చిన వరికంకుల్ని
నవంబరు నెల పొట్టన పెట్టుకున్నప్పటి బాధ
అప్పుడనిపిస్తుంది కదా!
జీవితాద్యంతపు అసహనాన్ని దహించెయ్యాలని, నాలుకను వేనవేల
వ్రయ్యలుగా చీరెయ్యాలని,
నన్ను నేనే సుదూర తీరాలకు విసిరేసుకోవాలని -
కానీ....
విస్తృత శకలంలా,
తిరిగి మలచలేని ఛిద్రకలశంలా,
అద్భుత చిత్తరువుపై ఒలికి పోయిన సిరాలా
అమ్మ హృదయాన్ని గాయపరచిన
నా అనాగరిక ప్రవర్తనా ప్రకటనను
ఎలా తిరిగి తీసుకోగలను?
ఆమె ముఖంలో ముసురుకున్న చీకటిని
ఆమె నొసలు, కణతలను
కంపన, ప్రకంపనాలుగా వణికించే
వ్యథా సంచిత వేదనోద్భవపు చేష్టను
ఉగ్గడించి చూడ్డం తప్ప

నా పాటలు

- వైదేహి శశిధర్

ఏదో పాడుకుంటూ రాసుకుంటున్న నేను
నా గదిలోకి వంగిన ఆకాశాన్ని చూసి
ఆశ్చర్యపోతాను

తెల్లని మబ్బులు ప్రాణ స్నేహితుల్లా
చల్లగా నా ముంగురులు సవరించినపుడు
దక్షిణపు గాలి విసురుగా నా చెంపల్ని స్పృశించినపుడు
ఆకాశం ఆపేక్షగా వంగి నన్ను పరామర్శించినపుడు
చుక్కలు నన్ను చూసి తళుక్కుమని నవ్వినపుడు
నా స్వప్నాలు గుల్మొహర్ పుష్పాలై వికసిస్తాయి

నా పాటలు రంగు రంగుల పక్షుల్లా మారి
పచ్చని తోటల్ని పచ్చిక మైదానాల్ని
విచ్చిన పూవుల్ని జొన్న కంకుల్నీ
ఎత్తైన కొండల్నీ పారే సెలయేళ్ళనీ
అడవి మల్లెల్నీ తీగ సంపెగల్నీ
వెతుక్కుంటూ రివ్వున ఎగిరిపోతాయి.
నేను మాత్రం ఇలా పాడుకుంటూ రాసుకుంటూ
నా చిన్ని ప్రపంచంలో మిగిలిపోతాను.

రసరేఖలు

బచ్చోటి శ్రీధరరావు

మన కనులు రెండును కలిసి కొనక మున్ను
మన మనస్సులు ప్రేమాబ్ధి మునుగనపుడు
ఎట్లు గడిపితిమో బ్రతుకెల్ల మనము!
వ్యర్ధమయ్యెను దినములు వత్సరములు

మన మనస్సులు రెండు సమాధులందు
గాఢమౌ సుషుప్తి మునిగి కరిగిపోయె
నిన్ని సంవత్సరములేమి ఎరుగకుండ
కన్నులను విప్పి నేడు మేల్కాంచెనేలో!

ఆడితిని ప్రక్క ఇండ్ల నేస్తాల కూడి
చిన్నతనమున యాటలెన్నెన్నో నేను
కాని నీతోడనానాడు కలిసి యాడి
యతులితానందముని పొందనైతి గాదె!

చిన్న కాగితపు పడవ చేసి వర్ష
జలమున వదిలితిని నాడు సంబరమున
ఆ మధుర శైశవానంద మందు పాలు
పంచుకొన నీవు లేవంచు పరితపింతు